

Η ΝΥΝ ΕΛΛΑΣ

ἐλεεινολογία

διὰ τὸν ἐρήμωσιν,

καὶ σφι τῶν ἀλοδαπῶν, μάλιστα δὲ
τόπους. Βούθειαν αἰτημένην,

Δημοσίῳ λόγῳ περικατεβεβλημένη

πατέρας

ΙΩΑΝΝΟΥ ΟΥΥΛΦΗΡΟΥ

Νωειμβεργέως,

σὺ τῇ τῶν Ναρικᾶν Ακαδημίᾳ Παλαικώμη
λεπτομένη

Εγιατῆρας τῆς Παρθενογονίας χιλιοστός,

ἐξακοσπατώ, ἐξηκοστώ ἀνάτῳ,
μέως Δεκεμβρίας
ημέρας ἑβδόμη.

Τύποις Σ. Ιωάννυ φιλίππων Μιλτινβεργής.

Ad
VIROS
MAGNIFICOS, PRÆSTRENUOS,
NOBILISSIMOS ET PRUDENTISSIMOS
DNNNN.

Dnum, GEORGIUM SIGISMUNDUM FÜ-
RERUM, von Haimendorff / Septemvirum & Proto-
scholarcham, &c.

Dn. GABRIELEM Nüzel / ic. von und zu Sun-
dersbühl / ic.

Dn. GEORGIUM FRIDERICUM Be-
haim / ic.

Dn. HIERONYMUM WILHELMUM
Schlüsselfelder / ic. von und zu Kirchensittenbach / ic.
UT ET

Dn. WILHELMUM Im Hof ic.

Illustris Reipublicæ Norimbergensis Senatores
Splendidissimos, Illos, Scholarchas benignissimos, Vig-
lantissimos, &c. Hunc, Orphanotrophei Præ-
fectum fidelissimum.

Dnnos, E*S* Mæcenates suos omni observantia
jugiter Colendos, Exercitii hujus studiorum suo-
rum primi, exoptatissimos Patronos.

Humillimi Clientis

Johannis Wülferi, No-
rimbergensis,

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ

Ολλάς θαῦμα λίγον ἔχει, πολυπάνοσφοι Ανδρες,

Οι καταμέμφονται μη χαλεπῖστα λόγοις.

Οτὲ έγω, ἀκριβέστερών ἐών, σήθεοτιν ἐπόλιμων

Τμῆν περιγράφεμεν καίνο μέλισμα κενά.

Οτὶς δὲ Ευγοίας Τμῶν τοι εἴμι ἀπότομος,

Ηθελον ἐναγέως μέτρον πατεντά Φέρειν.

Στέργετε δὲν, Ανδρες Θεοπίκελοι, ηδέ μη ἐράτε.

Κηρόφιν, αἵς γλυκερήρ ψὸν ἔστινα φιλεῖ.

Ηθελον δὲ δὲ μάνον ποιεῖν τόδε εἰγενά μέσον.

Ωσε μοὶ ἐνυόκτες ἐμμενέσστε τέμενος.

Αυτῷ, εἰτε ἔδω, Τμᾶς ὀικέρμονος εἶναι,

Καὶ περιδίως μαλακεῖς ηδὲ ἐλεήμον' ἔχειν,

Ελλάδα δακρυχέσσοντας ὄποκλαδὸν Τμην ὀπάζω,

Οφέτες τηλαῖς Ελλάδος ὄπιτος ἔχειν.

❀(ο)❀

Τέγκετα, ὡ̄ Αὐδρες Μεγάλοι, ἐλεσίρετε αὐτοῖς.
Τμῆν τη̄ Τυμέδων ἀγλαὰ δῶρα γενεῖ.
Καὶ σώσει τη̄ς, πόλιας, χῷ τείχεα τη̄ς,
Πορούσων γλυκερὸν Νερόφεούτε βίον.

ΩΣ

Σ φάσι τελίοιο, σελασφόρον αἴγεσθαι ὅμιλον,

Δαμπέντει υαῖσιν τε καὶ αὐτίνεσιν ιαῖνδ.

Ουτως καὶ ιερομεῖ τὰ ἐλαύθερα γεάμματα θυμὸν.

Φωτίζει τε γόνον Συφίη ἑλληνικὴ αἰνορῶν.

Ος δὲ εἰς ᾥκεανον πήσει πολυπάμφασθαι γιγλη.

Νῦν ἐρεβεννή ὅπει ζείδωρον ἀργεαν ὄρώρδ.

Ουτως ἐσὶν ὅπε Φεινύθεσι μαδήματα πάντα,

Καὶ μᾶλλον γλώση Ελλάς, πεφερεσέην ἀλλων.

Ος δὲ πάλιν Φαίνει ὅπει γῆν ροδοδάκτυλον ηώς,

Ωκεανοῖο ρόον καὶ ἡπα λέκτεα λιπέσαι

Τιθωνῆς, βαίνει μέραν κερχυόν. Αμφὶ δὲ λάμπε

Πάντη παμφανώσαι, γελᾷ δὲ ἀργεα οὐδέποτε.

Ουτως αὐθρώποις ἐλπωρή ἐστι μεγίστη.

Γεάμματα Ελλήνων πάλιν ἀν πάλιν διονέεσθαι.

Αἰών πάντα Φέρει. Καιρὸς δὲ ἀν οἰδεν αἰμένθειν,

(2.)

καὶ ἄλλα θεῖαν. Οἱ πάντες χρόνῳ μεταμεβεποῦ ἐργάζονται.
Ταῦθ' ὅπερ ἔννοεών θέμα, ἐλδωρ ἡ τορ ἐπείγεται
Ελλάδα κλαίσοντας καὶ ἀγανακτούχεσσιν
Τημινούς κατεῖσθαι, αἰτεῖντες τοπιλαδὸν, ὅφρα
Οικτέρευεν καίνους, δέξαιτε ἀνέσιον σῖκω,
Τῇ γέ Βοηθῆσαι πέσασι, αὐτήντες σαῶσαι,
Ἐν δειγνοῖς αὐτῇ παρέχειν ἐθέλητε δέωγκον.
Δεῖ γὰρ ἔχειν δικτὸν Φυγαδῶν δειλῆσθε χωατός.
Ηγίδε παμβασίλεια πάλαι νῦν χεῖρας αἴρει
Αυδράσι Γερμανοῖς ἵκεπις, καὶ γένναται κάρπη
Διασομένη, αὐτὴν λῦσαι χαλεπῶν δέπο δεσμῶν
Τέρκις αἴρατέν, Βαρυμιλιδῶν, αἰνοτυρσίννα.
Ω τὸ Νωρελακὸν νῦν Σκηπίδχε Λυκεία,
ΚΡΗΓΕ'ΛΙΓ, Ευλκίνης αἴσπερ, μεγαλοπρεπὲς Ανερ,
Καὶ Τμεῖς, Αυδρες μεγαλώνυμοι, αὐγλαόπιμοι,
Μάργαροι ἐν λάεσσιν, ἐν αἰγέσσι αὐγλασαὶ αἴραν.
Καὶ Σὺ, Ὀπισθίμης σέφων, πολυάνθεμε Ηβη,
Η φιλέεις γλώσσιν Ελληνίδα, κλῦθε ἐπίμωσ
Ελλαδῶν, η δὲ ἐμῆς σόματῶν μέγας ἐξολολύζει.

ΛΟΓΟΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Μοι ἐγώ δεῖλή Βλάστη, τερπάνια, δύσλβο!

Αἰ αἴ ἐγώ πασῶν τεικάτον αἴνα παθόμι!

Τίπο μὲ ὡδε κακῆ γλυκερὸν γονέες τέκνον ἀΐστη;

Εἰδε μὲ μὴ γλυκήρε ωφελε τεκέωδη ἄνολβον!

Εἰμὶ ἐγώ γὰρ ἀποτιμο, ἔχω γέ δεινή αἴνια.

Φεῦ! μὴ ὁδυρομένη βλεφάρων ἀπο δάκρυα πίπει

Μυημόνι, ὅστα κακῶν ἐπαργον πικρῶντε ὄνειδῶν.

Τεῦκο, γὰρ λίην σπάκωσέ με, κῆρα φυτέων

Πᾶσι, πθάσις ημῖν πόλεμου δεινήντε αὐτῆν,

Ηχο πολεῖς ὀλέκοντο τοῦ δέρματος υγρίνης,

χέτλιος τεῦκο καὶ βαρβαρότυμος αἴνειλεν.

Ως γὰρ ὅπιβερίουν καλάζη λιγον ἀνον

Τυτζεν θλατιμήσει, καλάμη δ' ἀρα χθύσιτ' ἔραζε,

Καρπὸς λαθαλέως καὶ γέδεο ὀλυμένοιο.

Ουτω πέφυε κακὸς τεῦκο μετο τέκνα, πελασγός.

Πάμπολοι γὰρ ἀδην πέσον ἐν κονίησι μελαίναις

Ανδρες καὶ ἵπατοι. Πάντη δ' ἀπερείσιον ἄιμα.

Ερρέεν ως ὅμβρος, λυθρῶ τ' ἐφορώμετο γαῖα

Ολυμένην Δαναῶν. Φεῦ μοι κακοδαίμονι πασῶν!

Αλλοι πάνουδη τάχα σὲ πολέμοιο δυσηχεῖς
 Φεύγον, ὅσις ἀδάκτον ἐπιθέντος σὲ ποτὶ πεῖται,
 Προπεφίται νόμενος σπεχέσετε αἰκάλα γῆναι
 Εχθροῖς ἐλεπόν με ἔλωρ καὶ κῦρμα φέρετο.
 Ω πόποι! εἴτε ὁ παθοτέντος μιτρώσατο Τύρην
 Χεῖρέis μις δεσμῶt, μὲν Ἄπει Συραί δάλια σύρων.
 Καὶ πόπε, περθομένης ἐχθρῶν ταῦτα χερσὶ πόλητο,
 Παιδας αὐτὴ ἀπαλλάξεται τενάγετο. αἰχμή,
 Οὐκ αἰλέγων δειλῆς τε μητέρος αὐτοβολόσους.
 Κώλυεν ήδοντην, συόσιν φέρεις κωκύζοσιν,
 Δρυπλομένηις αὐτελήγετε παρηγίδα, νέρζε τε μαζῶν
 Αιματὶ διδομένην θερμῶν χλιαρῶτε γάλακη.
 Πάντη ἀλλατο κόμη: ιψὺ δάκρυσον ἔρρεε πάντη.
 Ανδρες Μυσιπόλοις ὀλέκοντο σὲ ἐνρεις ηγῶ,
 Ήδοντων λυθρῶ μεμορυγμένα βηματίησαν.
 Τίς τοι Ἐπιτεροχάδην ἐρέη κακὰ πήματα πάντε;
 Ταῦτα μὲν χερμαδίσις χειροπλήθεσι καλυψαν,
 Ταῦτα δὲ ἀπεδειροτόμησιν ἀμαματέσιοι μαχαίραις. Φίμα
 Εξερέσσαι ἔχει τεόμενος ἀστετος. Ω μοι αὐτοβολώ!

Αιδί Πτιχιονίων πάντων ὅλοώπερ τέρπε!

Αιδί αναιδέσις Πτεριμένε, κερδαλεόφρου!

Πάντων σὺ κρατέεις ἐθέλεις, πάντων δὲ ἀγάσεις,

Πᾶσι δὲ σημαίνεις, πάντων ἔχθισε τύραννε.

Τυμᾶς γν, Ποίμνη Χειροῦ, πανίλαος Αυδρες,

Σκηπίζχοι Βασιλῆς, Ολύμπια τάχεα γαῖης,

Δίογορί, ἔχειν Τυμᾶς πίνα μοσ παντλήμονος δίκτου.

Ως γὰρ τυφλὸς ἀνὴρ μέγας ὁ φτελμοῖσι μογήσας

Ιμέρεις ιδεῖν ιερὸν Φάτο, ηὲ θανέσθ.

Οὐτῶν καὶ νῦν ἔγω πάρχους τὰ κιώτεα Ελλὰς,

Γενεῖμην υμῶν, σκεδάνειν ἀλαωπὸν ὄμιχλις

Μοσ βλεφάρων· Φαέων γὰρ ἐρημάδες εἰσὶν ὀπωπάχ.

Κλῦθι, ὡς Αυτοκράτωρ, ικέτης τειν ἀντεικάνω.

Ουασιν ευμένεεστιν ἐμοὶς ασταζεο Φωνίω,

Ιλαδί, καὶ μὲν ἐλέησον, ἐμῶν ταπάκει λιτάων,

Οἳς ἔγω πεφλιπτόσ δίκτες καὶ πατείδα κεδύλω,

Ξεῖνον δὲ ἀλλοδαποῖσιν απιμίης ζυγὸν ἔλκω,

Αμφὶ Παλαισίνηις ιερόπολιν; ηδὲ παλαιός

Απόδοτος δὲ πεμένεεστι, Σύρων τ' εὐθηλέει γανῶ.

Τοίνυις Γερμανῶν χθῶν, ὀλβιόμοιρῷ ἐχσα.

Μᾶς ἐλέαμφε. Δύκῷ γδ̄ σκένῳ μῆλα δαιζε.

Κάγω ὡς Χειτᾶς Σωτῆρῷ ἐμοῖο ταίρχω.

Οὐνια Θρησκέω τεῖ κῆρι, σεβάζομεν αὐτὸν.

Οὐτὶ ἐμεῖο κάρεν χθεν πολυτίμιον ἀμα.

Τμῆις, ὡς μεγάλοις Αρχοντες Τύπου οἵης.

Μέτιο Φίλοι, τεφιάλετε μοι θηίκυρον ὅπωπήν!

Δύσατε σὴ δεσμῶν τὴ Ελάδα, αἰνὰ παθεῖσαι!

Ως γδ̄ ἐριθεύχμις Φθόγον τρομέκοι λέοντῷ.

Ανδρες δείλαιοι τὴ Θηρε πεφυζότες. Ουτω

Κάγω ὄρρωδῶ μέσα, ηκρεδή δέ μοι ἔξω

Πέπλαται σὴ σηθῶν, τρομέει δὲ ταῦς Φαίδρια γῆρα.

Εἰπερ σμερδαλέον βεβρυχότα Τάρκον ἀκέω.

Ως δὲν ἄγρανλῷ βῆσ τῷ μυκήματι δενῶ

Πόρειν ἐνὶ ζητεῖ ἐνὶ ἄγκεστιν, ἀμφὶ δὲ μακρὺς

Ουρεῷ ἐμβρέμεται υψηρημυοιο κελωνὺς.

Ουτω καὶ, Τμῆις Χειτᾶς θεραπεύτη ἀμάρις,

Δύτεινον δάμαλίν με ματθεῖτ', αἰδεσατον γάσσα.

Αινολέων, ἄλογῷ γῆρε, αινολέονη ἀρήγη.

Τίπε μή ἀνθρώπῳ πάντῃ ἀνθρωπῷ ὄντος;
 Οὐκ ἀγένης τῷ ἔφω. Μερόπεσιν ὑγείας πολλὰ
 δῶναι, καὶ ὡφελίω μοσ ἀνδρες ἀπαντεῖσαν.
 Γυνῶναι γὰρ Χειρὸν λαλέοντα Ἀπίσταμα γέδεις
 μᾶς δίχα σὺ θείοις λογίοις ἐζέστι βίβλω.
 Πιερῷ οἰσιν ἐφυ γνώσκειν ρήματα Χειρῶν;
 Τάττοις γνῶσιν εγὼ ξανθὸν ελάδι γλώσσα δημίζω.
 Γλώσση ἐμῇ γείψαν δῖοι Χειρῶνο μαζητόν.
 Ήγίδε σὺ κείνη Χειρὸς Σεφίης βαθυτάλπη
 Ηθελεν ἀμφανέεν Μυσῆρα θέσκελα πᾶσιν.
 Ω θησωρὸς ὅστο, χάρετ τῷ σὲ τῷ διπρόρροξ!
 Ταῦτα νοεῖν, μεγάλη παμπόλοις ἐσὶν αὐγάκη,
 Εἰ θέλετε ζωὴν μέλασσαν κληρονομῆσαι,
 Καὶ ἄμα σὲ φυγέσιν τὸ Τάρταρον ηερόεντο,
 Ήγια βάθισον ταῦτα χθονός ἐτι Βέρεθρον ἀδηλον.
 Εντα τιδήρεια τε πύλαι, καὶ χάλκεον γέδεις.
 Ως γὰρ θητὸς ἀνάξ φέρει δέκομένοισιν ἐφετμάς,
 Παιδομένοις τὸ γέρασ παρέχει, δίκαιοις τὸ πινάς.
 Ωδε καὶ τούμεδων αὐτεῖς Θεὸς ίφι κολάζει.

Ευσέβεεστιν ἀτάρ ἀιώνια χάρματ' ὑπάγει.
 Εἰσέπι αὐτριώποις Πατέρων ἐξ ὅστον ὄντειρ
 Γίγνεται, ὡν πλαύς καὶ αἴθετφατός ἐτιν δειθμός.
 Πρεσβύτατῷ Σμύρνης Πολύμαρπτῷ Μήτισοπτῷ ἔσκει,
 Εἰσὶ ὁ Ιηνάπτῳ, Εφεσίνων πάμφατῷ αἰτίῃ,
 Μάρτυρ Ιάζεντῷ· Κλήμης, κλέτῳ Αιγύπτιοι,
 Πάνορφτῳ Ορειθύης, Αθανάστῳ, ιερὸγενεῖον.
 Γερμήειτῷ Νύσσης. Βασίλειτῷ, αδελφὸς ὀπείνγ.
 Ευσέβιόστε καλὸς, Θεοδάρητῷ καὶ Ιοίδωρτῷ.
 Φῶτῷ ἐνικληῆς, Νόνυτῷ, ζάθεόστε κύριλλῳ.
 Οὐ μὲν αἱρετόμενα πάντων Χρυσόσορτῷ ἄλλων,
 Οὐαγον αἱρετόμενα ἐνὶ ἀέροις δῖα Σελιάη.
 Οὐ δὲ μόνον Διδαχῆς αἰγίης Φάτῳ ἐγγυαλίζω,
 Αλλὰ τὸ φελίμων τεχνῶν ὀκύρροον ἄλλων
 Αὐτριώποις πηγὴν τοῖς ἀλφητῆσι περίζω.
 Τίς γὰρ γλῶσσα ἔχει Σοφίης τόσα ἄστρα θέεια,
 Ιδμονα ἐν διδαχῇ τροχαλῆς κινήσετῷ ἄστρων;
 Ιδμονα ἐν λογικῆς παιδεύμασι κινητεύεται;
 Οφρε λέγω βεργέως, τίς δικαίως Πλάτωνι;

Τίς τῷ Αεριστέλει Σοφίη συναλίγητο ἔσκεν;

Οια παλαισμοσώνης γυαλκέτο ισορες ἄνδρες

Δηρὸγ ἐστ' ἀλλήλοισι επευτιώντας ἀμίλλας,

Εισόκε δή τις ἔλησι Φίλων επερχελκέα γύκει.

Ωδε Σοφοὶ ἄνδρες Φρεσὶ Βιοτοδόμοις ἀπαντά,

Καὶ τοῦ μαλ' ἀλλήλων ἀθλάγντες γαλεμὲς αἰεῖ,

Μέχρις ἀληθοσώη ἐξ ἀχλύτος ἐξεφανάγη.

Εστετε, ὃκ ποίας κριώνης υδρούστε ύδωρ

Ισορέιν, ἵππος Φῶς ἐστι χρόνοιο Φαεινόν;

Η δὲ ηγέρεις καπέχεσδι πέρι πολλῆ

Βλέψετε, Επλαδικῶν αδαίμονας ισοράδου;

Ισορέην αἰγὴν ὄντως ἀτέλειτο τασάρχη,

Οποιη γὰρ βίβλων ἀγίων τέλος ἐστιν, ἐκεῖτεν

Αρχεταγ Ισορέη ἐλλὰς, ταληρᾶς τε τὸ λεῖπον,

Μὴ λείπῃ πάντων ἔργων μεροπῆιδι Φύτλῳ

Ισορέη, όποιος κέσμοιο θέμεθλα γνέσδι.

Ουδεμίη γλώσση ἀλλη ποιῶντα χορηγεῖ.

Ηνίδε, Ισορειῶν πόση πτάντις ἐστι λατίνων;

Τέττων μὲν ταλεῖσδι μείχροι ηδί ἀτέλεσοι.

Αυτάρ ὁι Ελλίνες γράψαν σύμπαντα ἀπεμβάσι.

Ηροδότος, Ζενόφων, Ολόρχ παῖς, Παυσανίας πε,

Κάσιος, ἥδε Φλέγων, Διόδωρος, Πλάτωνος τε,

Σωζόμενος, καὶ Ιώσηπος, Διογονος, ἄλλοι.

Τίς νῦν ἀγνώσται, πηγὴ πολυπίδακα Θεσμῶν

Βλύζειν ἐξ δέκαν οιωνίξεος ἥδε ικάνειν;

Καὶ μὲν Θεσμοθετῶν τὸν εἰμὶ ἀπειροῦ ἀγανῶν.

Καὶ Νύν νήπος Θ., Σπάρτης Φάρος ἥδυ, Λυκόρεγος,

Λυγλαδὸν ἡ Λοκρῶν ἐνυχοῦ κῦδος πε, Χαρούνδας,

ἡ Σόλων, μεγάλων αἰσθὲ δρυστωπὸς Αθηνῶν;

Ιητζῆς Ελλὰς γλώσσῃ πολὺ σύμφορος ἐστι.

Τίς γὰρ Ακεστορίης τεκνιώτερον ἔργον δίδασκεν

Ελλίνων, πολλὰς μέροποις ζωαρκεῖ τέχνη

Σωζόντων; οἷος Ασκλήπιος, Ιπαγορεύτης πε,

Παλυδαῆς Χείρων, Ποδάλειρος ἥδε Μαχάνων.

Καὶ γλυκὸς ἐστι πάγκος Γαλλίων, Ορειβάσσος πε,

Ω θείης τέχνης, ἡ σώζεις τλήμονας ἀνδροῖς.

Απεκένεως θεότερης ηπείρους ἐστι Βοοκάδα γῆς αιν,

Οφρ' ὑμαζόμενοι βροτοὶ δέπτησες το Βιώσιν!

Ασρολόζοις.

Αρολόγοις, ταχέων ὀπίσθιμοσιν ἀνδράσιν ἄστρων,
καὶ τὸ Γεωμέτραιον χρειώδης πᾶσιν ἀστρον.

Νησὶ γὰρ Γραικῶν, ἀγωμέτερτον ἀκέδ.
Καὶ δὴ Αναξαγόρας, Αρχύτας, Πυθαγόρας τε
Εἰλήγων παιδεῖς κλεινοὶ πλέσσονται ἀστρῶν,
Οἶνες Ουρανίης μίστης κλινοὶ ἔργα σίδασκον.

Ανδρῶν δὲ ἀν πολέραις τὸν περίποιον λεγόστων,
καὶ πύματος, καὶ μίστης, ἐπει τε φερέσσεται αἴλων,
Ος Θυητῆς πάντων Φάτος σεικαλλεῖς ἔζηκεν
Εντε Γεωγραφίῃ, καὶ εἰ τῇ γῆςτος ἄστρῳ.

Νησὶ, φίλοι, πεύδω (καὶ μέσον αἰσθεῖταις)
Εἰπεῖν δοτα μὲν θυμὸς ἐν τῷ οὐρανῷ τοις διαβόλοις εἴσι
Πολλὰ μὲν ἐξεπειν διώαμεν (μέγας εἰσὶν οἱ ερθύρες)
Αλλ' εὶς χρειῶν ἐφο. Δικαίου τῆς τινα τοφαιούσεν
Τόπο μόνον λέξω, φίλοι, εύμενεται το Ακρόπολις, οὐδέ τοι πεινεῖσθαι
Γλώσσης ήδυλογες Σοφίη μέρας ἔμρεν ὅνειρος.
Εσι γὰρ ἀδιώατον τοιαν ἀλφειν φύματα κομψα,

Καὶ ἐπει, νιφάδεαστιν ἐσικότει χειμερίησι, οὐδέ τοι πεινεῖσθαι
Γνοίμας τοι εὐπλέετος, οὐδὲν ἔμρεισται Αχαΐον, μήτε τοι πεινεῖσθαι.

Τέγενα Αυστηίων παιδες μιμήμενοι ἡσεν
 Ελλήνων παιδεις, περφίμβροτος ὅια πίθηκος.
 Γνωστὸν πᾶσιν ἐψυ (καὶ τότε αἰρησεται ψπις)
 Βιργίλιον πνυτά μιμητὴν ἔμψεν Ομῆρος.
 Ησόδος πε καλέ, ὃν ἀσματὰ Φέρετερά εἶν.
 Εξομόζεν πλαῦτος, σοφὸς, ἥδε Τερένης ἀιπός
 Πάντα κάλων κίνδυν, ἵν' ὁμοῖοις ὡς Μεγάνδρω.
 Άλλα πί πωπε λέγω; Τμῆσι, Βασιλῆσις ἀγανοί.
 Οιον ὄνειραρ ἐγώ κατέχω, γνώσκετε ἀυτοί.
 Νωὶ ἐνι Φρεσίν Φρεζεδε τὰ σύμφοροι μοίχε.
 Μάρπετε αρχαῖς Φιλότητος μνῆσιν ἀληγῆ!
 Ουδέ, φίλοι, ἡμᾶς ὄνοτάζετε ἡδες Αχαιῶν.
 Εσμὲν μὲν παῦροι, βασιοὶ καὶ αὐλιώρες ἐσμὲν,
 Ου μέντοι λείψει ἡμᾶς γρόωντας ὄποθεν.
 Ουρεῖνος Βασιλεὺς χαλεποῖς ἐν πύμασιν. Άλλα
 Ήδε ἡμῖν ἀνθίσι ποτ' ἐλαύθερον ἡμαρ ὄπαστα.
 Ρηίπεροι γδὲ αἱ πολεμίζειν ἡσεν Αχαιοί.
 Μάρτυς ὁ Μιλπάδης, ὃς πλάγιος ἔκτανε Πέρσας.
 Ηδε Θεμισκλῆς, ὁ Δίων, ὁ Κίμωντε, Κόνωντε

Καὶ

Καὶ ἄλλοι πολέες, τῷ μυρίῳ γλαυκός ἐστιν.

Οἶνες ἄνδρες ἔσπει μεγεθῆς ηὗδε ἄρειοι,

Τάτων αἰγαίνατον κῦδις δὴ ἔπια ὀλεῖται!

Πάντας τίς λέξει; τίς Αχαιῶν κύδεα πάντα

Εἰπε; Φημὶ μόνον, Γερμανοὶ, αἴρηγετε ἄμμι.

Δεῦτ' ἀγετέ υἱοίων ἐν Φρεσοῖν πάτετε, Ανδρεσ.

Οιον ἔγω ἥμιν τεῖχος καὶ ἀγλαὸν ἔρησος

Πάση Τύπονιη καὶ πᾶσιν Χεριπανοῖσιν.

Εἰ πάχα αἴραλέον τῷθ' υῦμῖν Φαινεται εἴναι;

Η πάχα δύστειον καὶ κινδυώδεις ταίρεχεν;

Μή πέδε, ὡς Ανδρες, ὁρμαίνετε σὺ Φρεσοῖν υἱῶν!

Μή τόδε σκιπλήσῃ ψυχὰς ἐνθαρρεῖας υἱῶν!

Εἰ πάχα εἰς ἀδαεῖς, ὅπι αὐδεῖσιν οἱ φθίμοισιν

Εκ πολέμου πέλει θαλίη, καὶ χάρημα, Εἰ ὄλβος;

Ηνίδε ζώσι ἐπάγη μὲν χειρῶν ἡσυχον ἥμαρ.

Ηλίβατον πέτειν, τεφροῦς ἀρρηκτον ἐθσαι,

Ουχὶ ταστιμήσασιν ἐν ψρεσι λατόμοις ἄνδρες;

Αγρότης ἡχὶ δόλοις κειπεργές δαμώσωτ λέοντας,

Παρδάλιασ τε, Σύνας τε καὶ ἄλλων ἐθνεα θηρῶν;

Τίπο μή ἄνθρωπος δαμάσται ἀνθρώπου ἐντελεῖ;
Οὐκ ἀδάμαστος ὁ Τζέης οὐκέτι ἔφυ. Οὐ καλύπτεις ἐστιν, πεπλός περιά
Αλλὰ, δίκιος ἡμῶν, κέπιπτη σύρκα νοῦ ἀμα, τανατόντα τὸν εὖν
Οὐδὲ μόρον διάσπιτη Φυγέειν, καὶ πότμον εἰλύξαι.
Τὸν μέλος ὑμῖν, Γερμανὸς ἀλκιμὸς Ανδρες,
Οφειλέτερος ὑμῖν μένη αἰνεὶς ἀστερος.
Οὐδέτερος ἐλεύθερος αὐτοφρόνος Βέλτερον ἐστιν.
Οσις ἐλεύθερος Διολαία, ὅλβιός ἐστιν.
Ος καίνυς σέρεται, κρηνεραῖς ἀτασιοι πολαῖται.
Τμῆς πριγμάταρες καὶ πετερίκι Τολιπόνες ἐσταις εἰς τούτην τὴν πόλιν.
Οστοι ἐλεύθεροι ἔχετε εἰς τὸν φέρεικον
Αλλήλοιος χέρες, τε καὶ ἔσται, καὶ πίδες ἕστρων τοιχούς μὲν επενδύειν
Χειριστανοὶ· αὐτῷρε κεφαλὴν εἰς αἴρεσθαι χρεῖται.
Τίθητε γνήσια, μετὸ Φίλοι, καζαλείψετε τλίμουνας φραστούς· εἰδένειν φέρετε
Νῦν ἄγε, νῦν Φρενόθεν μήτερεν ποιησόμενος ἄντρων,
Νῦν γένος καιρὸς ἔφυ· ψυχῆς γένοτονές ἐστε.
Τὸ τοιούτοις ὑμετέρην πάριτα σωτηρία αἰτεῖται· μηδὲν μάλιστα οὐκέτι
Τρύπην νῦν ἔστι λίγη οὐτέλη Ελλὰς! Καὶ τούτοις μὲν επειδὴ λα
Νῦν ἄγετε ὁ φειλιμέτες, Φίλοι, ἔμετε αἰχλαῖς τοφλάς,

Ηδε βοηθέων φέρεθ' ελάδι δυσυχεότη.

Διρεπε αργαλέας ἔρμας καὶ νείκεα ψλας.

Ηδε ἐς Αγίου πατέρου κοινὸν σρέφετ' ἔγχεα υμῶν.

Δεῖ υμᾶς βλάπτειν πάντως ὀλοφώτου ἐχθρὸν,

Ἐχθρὸν, ὃς ιμάρει τὸ χεριτὸν ὄρμαλον ὀλέσσων.

Νῦν μοι δόθε, φίλοι, ἐπαρηγόντα χεῖρα κράταιῶν.

Ἐξ αδίκων παλάμων αἴρπαζετε ελάδα λυρεῖν,

Μὴ τις μήλοισιν ἀστράγαντοιν ἐπελθῶν

Ἐχθρὸς ἐν τολήσειν ἀγνοεῖσα γαστέρει φορβῆς.

Λύσατε τειρομένην με, παρέστατη μοιγε μογάση.

Νιᾶς γένω, φίλοι, ἐστι βίης καὶ θάρσος θέατλον.

Μάρπετε νιᾶς χερσὸν καλῶς ἔντεα υμετέρησα.

Νιᾶς πάτερ ἐστι μάχη φερεπιδέος, σὺν ἐπι δάζων

Εῖναι φειδωλή. Νιᾶς, ἀλητιμογέντορε ἔχοντος,

Αγτίβιον πίλεμον βδελυρῶν πολεμίζετε τύρκων.

Οὐ πᾶντας ἐχθρὸς ἀναρίζειν λήγεται δειγμός,

Η αὐτὸς ἐλομη καὶ ἀσυ, η ἐξαλασσάζειν.

Βλάπτετε νιᾶς αὐτὸς, κεχετερῶς πημάνετε αὐτὸς.

Νιᾶς, φίλοι, αὐτῶν αἰδί περιάπτετε ψυχάς.

Εσι γῳ ἀνθρώπων ἔχθις τῷ τρόπῳ απάντων.
 Η δὲ Χεισιανοῖς πᾶσι κλέψῃ ἀφθιτον ἔσομαι,
 Αν δὲ τὴν ἔχθρων γίνεται αἱρήσομεν ἐσθλού;
 Επού, αἱρεόπερον τὸ μαχήμονι σύνεστι, οὐδὲν χρεό.
 Η κλέψῃ αἰδίνατον καὶ βοσκάδα γαῖαν αἱρέασθαι.
 Καὶ σφετέρος ἐπέργυς λῦσαι χαλεπῶν δύο δεσμῶν;
 Άλλὰ τί ὡδὲ πέλει φοιτηρὸν καὶ αἰπέθαλον αὐτῷ,
 Η ἀπερισκέπτως ἐλθεῖν εἰς αἰγὺν αἴγανα,
 Αυτῷ καὶ αγγειόροις μεγαπενθέσ τῆμα Φυτεύουμεν;
 Πρὸς τύποις, πέλεται τῷ αὐτῷ καλλιον, ηὲ
 Εν συνοέσσαι οἵζεις σύμφορον εἶναι ἐταίροις;
 Ανέρει Χεισιανὸν καὶ αδελφὸν πᾶρα ἀμαθύνειν
 Εξ αρχῆς ἔχει τὸ καὶ ἀντιβολῆσαι ἔρωτα.
 Ήνὶ πτέρυμα πρὸς νωῦ ὑμῶν γαῖη ἔπειται,
 Καὶ Φλόξ αἰθομένη ὑμῶν κατεβόσκεται οἴκους,
 Εἰ μὴ ἀΐψα, Φίλοι, ὅπερι μαίνεται αἰθομένον πᾶρα.
 Μή ἄγετε τελεβληί, ὅπερι μαίνεται αἰθομένον πᾶρα.
 Πολλάκι τέτο Φέρετε μινδύγυς αὐτράστιν αἴροις,
 Καὶ αἱμβολιεργὸς ἀνήρ αἰχθῷ οὐ πῆμα κιχάνει.

Σπάδετε, Γερμανοί. Εἰ σκηνώσιοι
 Συμμαχίας εργατῶν μοι συνέγκατε καρπολίμιστε,
 Οὐχ γάτω πλέοντι πειθαλίθουσα κακῆσι,
 Δάκρυστε, καὶ συναχῇστε, καὶ ἀλγεστε θυμὸν ἔδομι.
 Εν τύτοις, Τάρκη Φερεκυδέα ἐλαχείνικις,
 Καὶ πᾶσσι γαῖαις ἐ Ελλάδα ἄλεν ἄπιστοι.
 Καὶ πολλὰς πόλεσι, Εφεσού, Λακεδαιμονίας δῖαι,
 Σμύρνης, Νικαίας, Βιζάνηον, Αργείου, Αθηνῶν,
 Καὶ τὴν τοφή Βρετανίας Καρδείου αὐλαίανειρατε.
 Τμῆτε, ἵφθιμοι Ηρωες, χειρὶ δύνασθε
 Σχέτλιον σκιβαλέεν τὸ Αλάσσοντο τοῦτο γαίην.
 Αιμάτε Ελλήνων πίστας, γάδε εἴσομη
 Αυτὴν αἵμωρητον, ἐπεὶ θέντη ἄρκιον υμῖν.
 Ισως αἱρεμονίας ποιῆσαι ἔναδε θυμῷ
 Τμῶν, καὶ πονέδειν τῷ Τάρκω ὄρκια πιστά;
 Πίστις ὡς ὑαλίνη! Τίς πίστις ἀπίστει Τάρκω;
 Μὴ θαρρεῖτε, φίλοι, καὶ μὴ πιστεύετε αὐγρός
 Μελιχίοισι λόγοις ἐ οἰμυλίοισι τρόποισιν
 Ως σοκὴ ἐπι λέγοις ἐ αὐγράσου ὄρκια πιστά.

Ουτε λύκοι τε καὶ ἄρνες ὅμοφρονα θυμὸν ἔχοσιν,
Αλλὰ κακὰ Φρογέπτω Αἴγαμπερὲς ἀλλήλοισιν.

Ουτῷ Εἰ Τέρπηθε γ' εἰ σώζει ὄρκια πιστέ.

Κύκλωπαθε βλοσυροῖο ἔχει κακὰ ήθεα Τέρπηθε,

Φείδεται δὲν, τάττες δολόσις εἰς ἔχαται σώζεις,

Μείχεται σοβεῖς ἀντὸν πάνυης αἰδηφάγηθε οἰστρηθε.

Αὐδρίζεθε, φίλοι, καὶ χάλκεα ὄπλα δέχεθε.

Ευκλειᾶς μὲν ὀλέαδῃς αἱμωμένης περ' ἔταιρων

Βέλτερον, η μείναντας οἰζυρῶς δοπλέαδῃ.

Ελλένων ἐλεεῖτε βλαβεῖ, σοναχθείτε Εἴληη.

Αιγαλίκης Τέρπης λυστήμασιν ἀντίσταντες.

Ηνίδε παιδεῖς αἴβροις υμῶν ἀιτησοῦ ἀρωγῆν,

Καὶ χῆρας κινυραῖ, νύμφαι, αἴγναίτε γυναικες.

Τημῆτε, Ήρωες κρατεροῖ, ἐλεαίρετε ἀντές.

Ετοι νῦν υμῖν θελπήσειθε γέδε γνέαθω

Θυμὸς ἐνίσηθεστο σιδήρεθε, αἷλ' ἐλεημών!

Εκ θυμοῦ Φιλεῖτε γοήμονα Ελλάδα, ηδε,

Ως γνετήρ αὐτῇ καὶ, πεφαγίζετε κείνης.

Αξία σκόδωστη μῖν Θεὸς αὐθιτάλαντε.

Ελλάδηθε.

(19.)
ΕΠΙΛΟΓΟΣ.

Ελάδος ἀχει κέρα γηγόστε γάστιν τμῶν.

Νεόθεν σὶκ πραΐης σεναχέστις ἥδε γωάστις.

Νῦν ἐμόν ἐτι, λόγοις τάτοις κολοφῶν' θηθεῖνα.

Ηδὲ λέγειν χάρετας γλυκερεῖς δεκτοῖσιν Ακραῖς.

Καὶ Σοὶ μὲν πεῶτον, θαλερῷ Σκηπίδῃς Δυκείς.

Η χάρεις, ὃς μεμαῶς μέτεν ἔκλυες ἥδε ἐτοῖμος.

Σοὶ ἐγὼ, ἦν πῦρ ζώος χάρειν ἄρκιός εἰμι,

Τίσω πεφρονέως, ἔπια ἀχάρεις τεσάρκων.

Καὶ υἱὸν ἔιδω χάρειας, πανασίδημοι Αὐδρες,

Οἵτις τὰ ημέιαν παλὰ ὄποι περίγυματα λέπειν,

Καὶ μεδὲ ἐυμενέες φελλῷ ἐθέλητε ἀκέστι.

Τυμιν, Απόλλωνος Θερεπτῶν, Φίλτροθ' ἐπαιροι,

Καίγω νηρίθμυς χάρετας λέγω, ὅπει παρεῖνα.

Ηθέλετ, ηδὲ υἱῶν τὰ Φιλήκωα γάλα δῶνα.

Οὐκ ἐυεργεσίης παύτης ἐγὼ ἔσομ' ἀμνήμων.

Εισόκε μοὶ ζωὴ καὶ νῦν σὺ σώματι ἔσομεν.

ΤΕΛΟΣ.

I.

VULFERE docte, qui, quod est rariſſimum,

Amator es Mentiſ Bonæ, qui ſedula
Verſas manu, quæ Græciæ quondam viri
Clarissimi ſcripſere; qui Talmudica
Digesta consulis, nec ætatis tuæ
Ullos pares, ullos ſecundos invenis:
Non eſt meum, laudare te, dicat Pater
Apollo, dicat turba Muſarum: Mihi
Amare te, ſemperq; mirari ſat eſt.

*Affectum testaturus præpropere,
ſed libens & merito fac.*

Joh. Christophorus Wagenſeilius,

D. & P.

II.

Φίλω Φιλάττω, Ιωάννη Ογυλφίρω, Φιλο-
λόγῳ ἐν τυχεστάτῳ,

ελοσώνης μέγα ἀχθόει. Ταλαπεῖσι. Ελλασ-
τάτη ερω. Θέλει δύναμις ἐλαζέρει. έμεν. Ελ-
ογυλφίρει. πείθειν ἀποχειρεῖ. Ταῦτας αὐτοὶς
Ἐις τὸ βοηθόνα. Ελλάδι θλιβομένη.

'Adee.

"Ἄστι μὲν λιγέως. Δεῖδω γέ, μὴ ἀνδράσι τοις κωφοῖς
Μέλανη, η̄ σκληροῖς τοις αὐτέμοισι λαλῆ.
Οὐχ ἡδίον γνῶμη Νέας αἰχμέταιν^Θ ταύτης.
"Εσι δέ σὺ μεχάλους γέ τὸ Θέλημα καλόν.
Ἐν τάχταις, απόδοι γέτ^Θ ΝΕΟΣ ἴπασιν ἐλαύνειν,
Καὶ κλέ^Θ εὐρήσαι σὺ μερόπειας μέγαν.

Συγκροτῶν ἐποίησε

Γεάρη^Θ Ματθίας Κοινίη^Θ.

III.

 St., *VVULFERE*, vides, est quædam
flere voluptas:

Te namque pro misera anxiaque Gracia
Lamentante, Parens gaudet, latantur amici;
Te flente plaudit alma nostra Norica.

Et in ea, præ multis, è sin-
gulari in Te amore

M. Joh. Christophorus Sturmius,
Mathem. & Phys. P. P.

IV.

 Uid, magni suboles Patris dignissima di-
cam,

Quô possim laudes æquiparare Tuas?
Et vero possem, Tua si mihi vena beato

Eset. Eâ demtâ, quid nisi vota feram?

C 3

Det.

Det Patri Pylios, Patrios Tibi Jupiter annos,
Proq; Tuâ cunctas indele fortis opes.

*Gratitudinis sincerorūq; amoris gr.
Eruditissimo Dn. Oratori hic
pauxilla gratulabundus adjecit*

Stephanus Stör, h.t.
Schol. Altorf. Coll.

V.

Guncta quidem nunc est Elegia Gracia,
cujus
Maoniō duras tu canis are vices;
Heroōq; sono. Caperent, VVULFERE, Pelasgam.
Si linguam Heroës, natio nata Diis,
Non caneres surdis, simul arma, virosq; moveres.
Fleret Barbaries sub grave missa jugum.

Joh. Gabriel Majer.

VI.

SIc est: timemus barbari viderier,
& barbaris magè barbari sumus tamen.
O barbaros, humanitatis elegans
queis sordet instrumentum, in ipso nunc ferè
patriō exulans, & optimō quondam solō!

Quis

Quis Græciam Græcis salutat in schedis,
 dum Græciam in Græca requirimus plaga
 malè seduli? Et mercamur hic tamen fide
 plerumq; Græcā, mente Graji, Teutones
 verbis. Nefandum facinus, atq; Punicō V. Justin. l. XX.
c. V. num. 13.
 iniquius scitō, suis illō quidem
 exesse mœnibus jubente (id hostium
 voluere fraudes scilicet) Græcos sonos.
 Tu rectius sapis, Tibi rectam tuus
 Parens (at ille qualis!) instillat viam,
 Wulfere, magnum maximi Patris decus.
 Amice, quam pulcrum, Sophocleos pedi
 aptare soccos, ac in intimos sacræ
 scenæ recessus ingredi, amotō procul
 sipariō, Hebrææ quod struit lingvæ nimis
 secura (non mentimur) ignoratio!
 Tu sic studes: & ausibus tuis bonos
 applaudere videas. Deus Te sospitet.

*Ita precatur ex animo, quam-
vis raptissime, Tuus ille,*

Severinus Slüterus, Hamburgensis.

• VII. •

Sic, fuimus Troes! Cunctos penè orbis, Achivus,
 Gentes exsuperans, florebam; Gloria mundi,

Doctor.

Doctor, Praeceptor sacer atq; profanus, ad omne
 Re, verbis, facto, Grecus preire rogabar,
 Nobilium veluti nutricula fæta Sopborum.
 Jesse qui german, Christum, sociosq; recepi
 Delectos, utet ipse geram pia symbola Christi,
 Cujus qui patriâ scripsi Nova Fœdera, vobis
 Dum fontes nunc, Christicola, sat luce nitescunt.
 Qui tibi Consultor primus, suadela Themistos,
 Roma fui, Asclepium, Archiatros genui atq; Galenum.
 Ut doctos alios alius memoranda relinquam,
 Vivere quæis hodiè doctus ferè cogitur orbis.
 Eheu! nunc mastis solvo suspiria votis,
 Ac mihi vix misero spendet fortuna salutem,
 Barbara qui Turci factus sum præda, nec ullum,
 Cujus opem amplexar, dextrum numerabis Amicum.
 Te, cerno, WULFERE, tamen, mærere malorum
 Hancce vicem: sed proh! sine re sunt irrita verba,
 Ut concepta vagas spes evanescat in auras.
 Interea precium (quod habes) tibi sufficit illud,
 Quod Musa Ebraæ ac Graja polière per Artes
 Te celebrem: Hocce tuo pro nostri flere doloris.
 Ast ego continuo fortune vulneror ictu.
 Sic fuimus Troes, perii seu GRÆCIA PLORANS.

Quod honoris ergo Politissimo Do-
 mino WULFERO scribere voluit,
 amoris infucati commensalis

Johannes Elias Kessler, LL. St.

